

Petr Schink

KALIBR .45

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

8

Petr Schink
KALIBR .45

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

1.	Vyrušení v nejlepším	4
2.	Cesta do středu země	9
3.	Canibal holocaust.....	17
4.	Černí jezdcí	25
5.	Dodgetown.....	47
6.	Telegram domů	62
7.	Staří známí	88
8.	Věžeňské blues.....	94
9.	Ničitel cest	101
10.	Světlo naděje.....	129
11.	11. Splátka s úroky.....	134
12.	Neštěstí v lásce.....	149
13.	Konec iluzím.....	160
14.	Svatba.....	166
	Ukázka z dalšího dílu: Agent JFK 009 Zatmění.....	190

1. VYRUŠENÍ V NEJLEPŠÍM

Kovář se převalil na lůžku a podvědomě nahmatal příjemně oblé a hladké ňadro. S potěšením konstatoval, že černovláska po jeho boku je nahá jako prst. Šaty byly rozházené všude kolem, jak si z nich navzájem vzrušeně a mírně přiopile pomáhali. Svítící ručičky budíku na nočním stolku ukazovaly čtyři hodiny, ale Kovář se necítil ospalý. Ve skutečnosti měl úplně jiné pocity. Rázně odhrnul deku a přitiskl se k vláčnému tělu. Podle přítulného zavrnutí neměla dívka nic proti.

Když byli v nejlepším, rozpípal se dotěrně mobil. Instinkty bývalého záchranáře zapracovaly. Kovář rozmrzele nechal oboustranně příjemné činnosti a hmátl po mobilu.

„Radil bych ti, aby to bylo důležité, Vinci. Zrovna tu mám rozděláno něco vážně naléhavého,“ zavrčel do telefonu. „A jestli to rychle nedodělám, asi mě to kousne do zadku,“ zašeptal mimo aparát a jemně odstrčil příjemně dotěrné ruce.

Pak už se ke slovu nedostal, jen se stále vážnějším výrazem ve tváři kýval hlavou: „Ano, ano, dobře...“

„Promiň, Zoe, ale musím jít.“

JFK rychle sbíral rozházené svršky.

„To víš práce...“ na okamžik se odmlčel, než si vzpomněl, co jí před pár hodinami o sobě nakukal, „...u policie.“

„Tohle mi budeš muset vynahradit, Johne,“ neodpustila si drobná černovláska a podle laškovného zamrknání bylo jasné, že se jim to vynahrazování bude oběma líbit.

„Ozvu se ti a domluvíme si odvetný zápas,“ zamířil na ni ukazováčkem v pistolnickém gestu a ještě sebral kabát, zakopnutý pod postel.

Venku na Kováře čekal rudý sport'ák Ferrari G68. Nejnovější oběť Vincentovy vášně pro rychlá auta. Co tenhle vůz dokáže si John pamatoval ze zkušební jízdy na závodním okruhu, kam ho part'ák pozval. Asi týden pak využíval jen služeb hromadné dopravy. Dveře na straně řidiče se otevřely a ven vykoukla ostře řezaná tvář Vincenta Vegy lemovaná zvednutým límcem bundy.

„Tak pojd', za půl hodiny máme briefing.“

Kovář přeběhl krátkou vzdálenost mezi domovním vchodem a autem co nejrychleji. Ledový podzimní vítr se do něj opíral ze všech sil a hnal mu do tváře suché listí a prach. Cípy kabátu zavlály a už se za ním zabouchly dveře. Měl co dělat, aby se směstnal na úzkou koženou sedačku.

„Tohle zhmotnění krize středního věku není zrovna moc pohodlné,“ poznamenal uštěpačně, když se uveleboval.

Vega se nedůtklivě zašklebil: „Spíš to leccos vypovídá o tvojí životospřávě. Máš na tahle anatomicky tvarovaná sedadla moc velký slovanský zadek.“

Už smířlivěji ukázal na termosku s kávou. John vděčně sáhl po plastovém uzávěru, naplnil ho a poděkoval kývnutím.

„Mě vytáhli z postele před půl hodinou. Už jsem do sebe stačil nalít litr kafe a stejně skoro spím,“ zívá Vincent.

„No podle toho, jak spěchají, nás brzy proberou až moc.“

Kovář rychle vysrkl půl kelímku horké tekutiny, aby se nepobryndal, až se auto rozjede.

„Jak jsi vlastně věděl, kde dneska spím?“ napadlo ho se zpožděním.

„Agentura si musí udržovat přehled o svých lidech. Hlavně když to jsou taková esa jako ty,“ uchechtl se Vega a dál to nerozebíral.

Popravdě Kovář o rozhovor na podobné téma ani nestál. Pomyšlení, že se stal malým kolečkem – a navíc přísně hlídaným malým kolečkem – ve velké mašinérii, mu nedělalo dobře.

„Co má znamenat tohle? Nevěděl jsem, že jsi pověřivý,“ změnil téma a dotkl se hadrové panenky houpající se na zrcátku.

Byla ušitá narychlo, visely z ní nitě a skrz široké stehy se drala ven vata, ale přesto se zdálo, že se v jejím zmuchlaném obličejí odrážejí rysy živého člověka. Nejspíš jen hra stínů.

Vegovy rty se stáhly do tenké linie – něco na pomezí úsměvu a bdělé ostražitosti.

„Té hračky si nevěšmej. Jen vzpomínka na jednu ženskou.“

„Takže zástava lásky?“ zasmál se John a rozhoupal talisman do divokého tance.

„Tak něco.“

Vega si v duchu připomněl balíček s jehlami, který si schoval do palubní přihrádky. Jen tak. Pro jistotu. Šlápl na plyn a sport'ák vyrazil do řídkce osvětlené noci.

V okně nejvyššího patra činžáku se rozsvítilo světlo. Černovláska se neobtěžovala se spodním prádlem a ve spěchu na sebe naházela jen těsné džíny, svetr a koženou bundu s beránkem. Jako poslední si do podpaží připnula těžkou automatickou devítku, která pod vypasovanou bundičkou nedělala žádnou bouli. Nosit zbraň tak, aby si toho nikdo nevšiml a zároveň nepřekážela v pohybu a byla kdykoliv přístupná, se člověk naučí až dlouhou praxí.

Zoe nemohla říct, že by se jí tenhle úkol líbil. S její kvalifikací a praxí by se mohla uplatnit mnohem zajímavěji, než dělat někomu stín, zvláště když ten někdo byl ze stejné organizace a měl sloužit stejné dobré věci. Připadala si díky tomu špinavá. Zároveň si ale tak trochu užívala, jakým způsobem se jí to povedlo rozehrát. Vyspat se s Kovářem rozkazem nedostala, ale bylo to příjemné zpestření a zároveň vynikající příležitost, jak si jej prověřit opravdu zblízka. Co muž nevyzradí v posteli, to patrně ani nevěděl. Ještě pár schůzek a dostane se mu pod kůži.

Mobil na nočním stolku se rozehrál vlezlou populární melodií. Přišla zpráva. Černovláska si ji přečetla a začala spěchat ještě horečněji. V ústředí jí řeknou více, ale zatím její nový úkol nevypadal

záviděním. Přesto se v duchu usmála. To když si představila, jak se bude Kovář tvářit.

2. CESTA DO STŘEDU ZEMĚ

Bytewská si protřela oči unavené nocí beze spánku. Hned se ale zarazila a bleskově zkontrolovala oční linky a stíny. Perfektně držely, dokonce i řasenka. Kosmetika, kterou dostala jako osobní dárek od Villefortové, měla něco do sebe. Sice svou podřízenou podezírala, že jde o zboží propašované ze Země budoucnosti, ale nad tímhle malým prohřeškem se rozhodla mávnout rukou. Komtesa de Villefort byla zkušená agentka, jistě věděla, co si může dovolit protáhnout mezi světy. Podobné drobné přestupky proti řádu EF byly konec konců nevyhnutelné a představovaly asi takové nebezpečí, jako když si zaměstnanec mýdlárny občas pod rukou odnese pár kostek domů.

A někdy to posloužilo i dobré věci, pomyslela si, když v zrcátku ještě jednou zhodnotila svůj vzhled. Žádné váčky pod očima, prohloubené vrásky nebo ustaraný výraz. Prostě dokonalá tvář bohyně. Možná bohyně matky, zhodnotila kriticky malý podbradek. Ale zatraceně sexy bohyně matky. Spokojeně mlaskla a zaklapla zrcátko kombinované s pudřenkou.

První půlku noci strávila na koberečku při telekonferenci se svými nadřízenými a druhou řešením krizové situace s mladým potrhlym vědátorem. Teprve po dvou hodinách intenzivního nátlaku ho přiměla k tomu, aby přestal mluvit v matematických vzorcích a zděšeně kolem sebe mávat rukama. Teď by měl být ve své kanceláři a projídat se

maxipizzou, kterou mu v záblesku geniální intuice objednala, aby se ho aspoň na půl hodiny zbavila.

Letmým pohledem na nápadně nenápadné hodinky od Cartiera vykládané drobnými modrými diamanty si ověřila, že na jeden důležitý rozhovor má ještě deset minut. Zlehka přešla prsty po klávesnici počítače a rychle ztlumila zvuk, protože její kancelář zaplavil strašlivý rachot obřího dolu v plném provozu.

Zrnitou přeskakující obrazovku zaplnila obrovská hlava profesora von Wondera. Kývala se na tenkém krčku a ostré, k prasknutí napjaté rysy obličeje i zcuchané vlasy dotvářely dojem šíleného vědce. Zpod hustého obočí zableskly dva živé plamínky zornic a doslova Bytewskou probodly. Jakmile ji profesor poznal, výraz napětí hraničícího s nervovým zhroucením ochabl a dokonce mu v koutku tenkých bezertých úst zacukalo v náznak úsměvu. Ať dělal von Wonder co chtěl, rozhodně toho taky moc nenaspal.

„Jak zvládáte situaci, profesore?“ zeptala se ho formálně, ale přesto se stopou vřelého přátelského tónu v hlase.

Věděla, že kdyby bylo cokoli v nepořádku, už by o tom byla informována. Starosti jí nedělal ani mužikův stav. Na samé hranici svých sil pracoval její přední vědec nejlépe.

„Dobředobředobře!“ zadrmlol von Wonder a otočil se, jako by si to chtěl ověřit.

Odhálil tak výhled na několik primitivních vypouklých obrazovek, kterými byla vidět pouze tma a občas kus šedé kamenné stěny nebo

sesouvajícího se šterku. Zbytek prostoru kolem profesora zaplňovala přehršel neidentifikovatelných přístrojů z nýtované oceli a táhla a písty, kterými byly propojeny. Díky neustálému pohybu strojů vše působilo hekticky a zmateně a díky otřesům, syčení páry a vrzání budila scéna dojem, že stačí jeden povolený šroubek a von Wonderovo stanoviště se změní ve zmeť rozervané oceli.

„Museli jsme dvakrát vyměnit vrták, podloží je tady extrémně odolné, ale jde to dobře.“

Bytewská v hraném rozhořčení zakývala ukazováčkem: „Myslela jsem, že jsme se jasně dohodli – zůstanete na povrchu, nejvýš pomůžete několika radami, ale dolů nepůjдете! Jste pro Agenturu příliš cenný.“

Ale opravdové rozčilení v jejím hlase chybělo. Bylo jí jasné, že von Wonder neodolá příležitosti a sestoupí v primitivním vrtném stroji do útrob Země. Takhle nějak si její nejlepší vědec představoval dovolenou.

V zorném úhlu obrazovky prošel muž s velkým hákovitým nosem a věčným úšklebkem na bledé tváři. Oblečený byl ve viktoriánském fraku umazaném od oleje. Ve stísněné strojovně vrtné soupravy si dovolil jediný prohřešek proti bontonu – obvyklé bílé rukavičky vyměnil za těžké pracovní rukavice strojníka.

Von Wonder se v odpověď jen provinile usmál a naráz vypadal docela jako kluk, kterého přistihnou s prstem v hrnci s povídky.

„Ale proto jsem vás nekontakto...“

„Moment, ztrácím vás!“

Profesorův hlas zanikl v chrčení a šumění špatného příjmu a černobílý obraz se rozplizl do zrnění ztěžší ohraničujícího jeho obrysy. Obrazovka blikla a mužík zmizel docela.

Von Wonder se chvíli snažil zachytit svou šéfovou pomocí několika titěrných ladících knoflíků. V dimenzi, kde pracoval, fungovaly jen velice jednoduché technické a informační prostředky, ale byl vděčný i za to málo. A dokázal s tím pravé divy. Když mu však jeden ladící knoflík zůstal v prstech, rozhodl se pro ten nejstarší opravářský grif, který fungoval na všechno od primitivních mechanických strojků po vojenské superpočítače, proti kterým byl Deep Blue asi stejně komplikovaný jako čtverečkovaný papír na piškvorcky – praštil ze všech sil do bočního panelu jednoduchého počítače a obraz znovu naskočil.

Zároveň vybuchla v dešti elektrických jisker jedna z vakuových obrazovek na stěně, osvětlení zakolísalo a celá místnost se rozvzrala hrozivými tóny bortící se oceli. Muž ve smokingu se zašklebil, vrazil šroubovák do krabice centrálního motoru a obří vrták ztichl. Kilometrová vrstva horniny bezpečně utlumila jakýkoliv zvuk zvenčí a rozprostřelo se strašidelné ticho. Dokud muž neporušil dekorum francouzského šviháka, nezachrchlal a neodplivl si skrz mřížovanou podlahu.

„Granit. Chroupá to vrtné hlavice jako perník.“

„Postarej se o to, Jean-Paule,“ reagoval bezmyšlenkovitě von Wonder a dál si ho nevšímal.

Jeho spolupracovník byl schopný mechanik a situaci zvládne sám.

„Už vás zase vidím,“ ohlásil, „takže proč jste mě kontaktovala? Děje se něco neodkladného? Jak to tam beze mě Whitacker zvládá?“

Bytewská se pohodlně opřela ve svém koženém křesle a propletla prsty do stříšky. Tohle bude těžké. Byla zvyklá své spolupracovníky a podřízené povzbuzovat k samostatnosti a vlastní iniciativě a přesně to taky von Wonder dělal. Jenže teď ho za to měla potrestat. Zhluboka se nadechla: „O Whitackerovi později. Měla jsem dnes v noci velice nepříjemný rozhovor s několika pěkně nasr... rozzlobenými hlavouny.“

Bylo vidět, že Ljuba Bytewská jen ztěží přemáhá vztek, který prosakoval každou vyřčenou slabikou jako pára ze špatně utěsněného kotle.

„Co zase?“

Von Wonder se ani nepokoušel potlačit znechucený úšklebek. Klacky, které mu nadřízení občas házeli pod nohy, přeskakoval po celou svoji kariéru. Bytewská tvořila jednu ze světlých výjimek.

„Vzpomínáte si na náš rozhovor o interdimenzionálních fluktuacích? Upozornil jste mě tehdy na jistý nečekaný jev v pohybu dimenzí a rozhodl jste se hledat jeho příčiny.“

„Ano jistě, pracuju na tom a došel jsem k několika závěrům. Závažným závěrům! Ta pravidelnost v pohybu dimenzí rozhodně nemůže být náhodná,“ přerušil ji vědátor náhle vzrušeným hlasem.

„Dost!“ udělala jeho šéfová jasné zamítavé gesto rukou. „Nechci a nesmím o tom nic slyšet. Právě o tomhle vašem experimentu jsem si

moc hezky povídala šest hodin v kuse. A výsledek je, že máme okamžitě zastavit veškerý výzkum v tomto směru.“

„Cože?“

Von Wonder zařval jednak proto, že v tu chvíli motory podzemního korábu opět naskočily, a druhak vzteky.

Odkudsi se připotácel vysílený Jean-Paul a za chůze ze sebe setřepával okované boty s mačkami a ochrannou helmu se skleněnými průhledy lemovanými mosazným kováním. Zbytek těla měl navlečený do mechanického exoskeletu poháněného rozměrným pufajícím motorem na zádech. Celé to vypadalo jako hydraulický vozík, který se někdo rozhodl upravit pro nedělní procházky.

„Jak jste slyšel. Bylo mi velmi důrazně vysvětleno, kde je místo naší pobočky. Máme se starat o malé šmelináře a tenhle píseček nechat velkým klukům.“

Špatně skrývaná hořkost teď z dokonale namalovaných rtů Bytewské skoro odkapávala.

„Ale moje výpočty stále běží! Zatímco jsem tady, centrální počítač KILLER se tím problémem usilovně zabývá a zastavit ho můžu jen já s patřičným přístupovým heslem,“ dodal zdánlivě zbytečně von Wonder. „Byla by přece škoda Agenturu připravit o jeho výsledky.“

Teď už se vychytralý úšklebek přehlédnout nedal.

„Rozumím,“ Bytewská si dovolila jedno malé úlevné oddechnutí, „jakmile se ale vrátíte z mise, budou všechny další výpočty a operace zastaveny a výsledky postoupeny vyšší instanci.“

„...a patrně skartovány,“ doplnila v duchu, „nebo přidány do police hned vedle Růžového poupěte a Archy úmluvy. Tomu je třeba zabránit za každou cenu.“

Bytewská se v duchu modlila, aby vědci, který byl většinu času trochu mimo svět běžných lidí, došlo, co po něm chce. Nemohla to říct přímo, veškerá komunikace byla nahrávána. A i tohle těm nahoře nejspíš dojde, jenže za náznaky ji nebudou moci potrestat.

„Ano, jistě. Jen se obávám, že se moje mise zde ve *Městě pod mrtvým sluncem* trochu protáhne,“ nezklamal von Wonder. „Je nezbytné nastartovat znovu geotermální činnost, jinak nám naši spojenci velmi rychle pomrznou. A obávám se, že si následný dozor vyžádá moji delší přítomnost.“

„Jistě, chápu. Každý musíme dělat, co je nutné,“ odpověděla Bytewská dvojnáčně.

„A jak si vede můj zástupce? Já osobně v něj vkládám velké naděje.“

„Ach ano, Dexter Whitacker. Vede si dobře. Popravdě zrovna udělal jeden zajímavý objev, který možná souvisí s vašimi výpočty o fluktuaci dimenzí. Posílám na to moje nejlepší lidi. Myslím, že to bude ještě hodně zajímavé.“

Bytewská si znovu protřela unavené oči a tentokrát jí bylo jedno, jestli si rozmaže linky. Mezi přáteli se na to přece tak nehledí.

V tu chvíli se obrazovky za von Wonderovými zády zaplnily rudým ohněm magmatu. Podzemní loď zavržala jako ocelová rakev

drčená tíhou celého světa a Jean-Paul stále ještě napůl ve svém exoskeletu proletěl napříč celou kabinou a rozplácl se o stěnu, až součástky lítaly.

„Musím končit, taky se tu nenudíme. A mimochodem – dnes vám to sluší,“ mrkl na Bytewskou rozcuchaný mužík a spojení se samo od sebe přerušilo.

3. CANIBAL HOLOCAUST

Auto zastavilo před betonovým monolitem bez jediného okna. I vstupní dveře z matně šedé oceli byly viditelné až po chvílce pátrání. Ženevská centrála agentury Equilibri Ferrarius vypadala jako předimenzovaný bunkr z druhé světové války. Nebo možná jako hypermoderní a určitě taky hyper-drahý výstřelek mírně vyšinutého architekta. Kovář by tipoval spíš to druhé.

„Co přesně říkali?“ ozval se konečně, když s Vincem sjížděli v lesklé střele expresního výtahu do hlubin země.

„Von Wonder nebo někdo z jeho týmu dekodoval pohyb několika těch kulatých nesmyslů na fantómdromu. S dvěma z nich prý není něco v pořádku. Víc nevím,“ pokrčil Vega rameny.

Stejně jako Kovářovi ani jemu nebyly příliš jasné zákonitosti dimenzionálního simulátoru.

„Takže si asi uděláme výlet,“ zamumlal John a násilím potlačil záchvěv vzrušení.

Při předchozích výpravách do vzdálených světů mnohokrát riskoval život a postupem času zjistil, že je pro něj pohyb na ostří nože něco jako droga. To vlastně věděl, ještě když pracoval jako voják a později záchranář. Teď se nějakou dobu jen potloukal po Ženevě a okolí a připadal si jako zhýčkaný turista s příliš velkým kapesným. Agentura rozhodně neplatila špatně, ale akce mu prostě chyběla.

I teď, uprostřed noci nebo spíš brzy ráno, se po hlavní okružní chodbě střediska potloukalo pár zaměstnaně vyhlížejících lidí. Sotva cinkly dveře otevírajícího se výtahu, dva z těch lidí k němu zamířili.

„Dobré ráno, pánové!“ přivítala muže zářivým úsměvem Ljuba Bytewská.

Kovářově šéfové to jako obvykle slušelo a jako obvykle kolem sebe šířila auru přirozené vůdkyně. I tak brzy ráno byla dokonale nalíčená a upravená. Dokonale, i když mírně excentricky, ale to patřilo k jejímu stylu.

„Pospíšili jste si,“ konstatovala a nečekala na jejich reakci, „dovolte, abych vám představila asistenta a v současné chvíli zástupce doktora von Wondera – Dextera Whitackera,“ rukou obtěžkanou zlatem napodobila gesto cirkusových uvaděčů a ukázala na svůj doprovod – oplácaného mladíka s patkou mastných černých vlasů a výrazem absolutního nadšení v obrýlených očích.

Bílý plášť ho jasně identifikoval jako vědce. Tedy původně byl plášť bílý, teď ho zdobilo množství skvrn, které by oko nevybíravého gurmána identifikovalo jako pozůstatky pizzy, coly a hamburgerů, zkonsumovaných za osamělých nocí, naplněných vědeckou prací.

„Těší mě, že vás poznávám, pánové,“ vrhl se ke Kovářovi a Vegovi jako nadšené štěně a začal jim střídavě tisknout ruce, „už jsem toho o vás tolik slyšel. Samou chválu ovšem!“

Kovář se trpně ušklíbl a nechal si potřást pravačkou. Whitackerova ruka byla měkká a vlhká. Vega se tvářil podobně nadšeně, ale povedlo

se mu strategicky ustoupit za Johnova široká záda a vyhnout se tak první nejagresivnější dávce obdivu a zbožňování.

„Jsem tak rád, že se konečně i já můžu zapojit do týmu a přispět svou troškou ke společné práci.“

Dexter se nepřestával zajíkat a mával kolem sebe lejstry s kolečky od šálku s kávou. John po nich líným pohybem sáhl a vytrhl mu je z prstů.

„Předpokládám, že jde o tohle,“ zhodnotil sloupec nic neříkajících čísel vyjetý z počítačové tiskárny a vrátil papíry Whitackerovi.

„Předpokládáte správně,“ konstatovala Bytewská, která s pobaveným nadhledem sledovala Dexterovy tanečky a rozpaky obou agentů.

„Vy víte, že nejsem vědec. Řekněte mi prostě, co se stalo. Nebo se má stát,“ doplnil JFK, když si uvědomil, že simulátor dimenzionálních posunů dokáže občas i předvídat možné budoucnosti.

„Nebo by se eventuálně v jednom z mnoha svazků realit stát mohlo, kdyby entita X nereagovala na entitu Y a nevytvořila tak časovou bublinu pí gama beta,“ utrousil se suchým humorem Vega.

„Pojďme do laboratoře pana Whitackera, je hned vedle fantómdromu,“ utřála Bytewská rozhovor.

Whitackerova pracovna byl ve skutečnosti kumbálek zaplněný počítačovými terminály, monitory a další technikou, která Kovářovi nic neříkala, ale byla zjevně extrémně drahá. A nic na tom dojmu neubíral

fakt, že se všude válely krabice od pizzy a umaštěné papíry s logem Mac Donald.

Pět monitorů zrovna přenášelo efektní taneční číslo několika fantómových koulí. Objekty se s temným burácením valily obří technickou jeskyní, odrážely se, prolínaly, zmnožovaly a zase mizely. Kovář v jeskyni už párkrát byl, ale pokaždé se nemohl zbavit dojmu, že vpadl nezávan na biliárový večírek party bohů.

Na zbytku obrazovek se v nepřehledných řadách míhaly grafy vyhodnocující pohyb fantómů a jeho matematická vyjádření. Kovář se na to všechno dokázal soustředit jen chvilku, než ho rozbolela hlava.

„Podívejte se na tohle,“ přiskočil Dexter k terminálu a něco zmáčkl.

Jedna z dosud slepých obrazovek se rozzářila. Šlo o záznam, protože taneček monstrózních koulí probíhal zrychleně a po stranách monitoru se objevovala nějaká čísla a složitý graf.

„Vidíte to? Všiml jsem si toho během noční služby. Asi ve dvě,“ zapíchl Dexter prst do shluku fantómů. Na skle zůstala mastná šmouha.

Chvíli se nedělo nic. Koule o velikosti několikapatrového domu kolem sebe kroužily v jemném tanci sněhových vloček. Z chumlu se náhle vydělil fantóm o něco větší než běžný průměr a stále rychleji se valil k jednomu ze solitérů na okraji. Během několika vteřin došlo k průniku.

„Fascinující, že?“ neudržel Dexter na uzdě nadšení a málem plácl Vegu po zádech. Včas se zarazil a nervózně si zamnul dlaně.

„No to jistě,“ odpověděl snědý agent a o sarkasmus v jeho hlase by se mohl neopatrný posluchač pořezat.

Nic nenaskvělo tomu, že se děje něco výjimečného. Podobné scény se na fantómdromu odehrávaly minimálně každých pár minut.

Velká koule už úplně prolnula menší a pokračovala nerušeně po své dráze – malinko větší a o odstín tmavší. Její oběť zmizela, jen chvíli se na místě, kde původně stála, mihotal nezřetelný stín. Pak se vytratil i ten.

„A kvůli tomu jste mě tahali z postele? Kuličky jsme si mohli zahrát i ráno,“ ušklíbl se John.

„Je mi opravdu líto, že jsme vás museli budít, vy moji spící princové. Zvláště vy jste prý měl velmi příjemnou společnost,“ zatřepetala Bytewská na Johna dlouhými řasami jako nevinná holčička. Pod sametovým povrchem jejího hlasu však bylo skryté ostří.

JFK raději spolkl další poznámky a v duchu se zapřísahal, že si bude muset s Bytewskou vážně promluvit o svém soukromí. Tedy spíše o jeho narušování ze strany Agentury.

„Tak co se vlastně stalo?!“ vyštěkl podrážděně.

Než ho Bytewská stihla setřít, promluvil Dexter.

„To, čeho jste právě byli svědky, by se laicky dalo nazvat interdimenzionální kanibalismus. Podobné jevy se čas od času dějí, i když jsme to ještě v praxi nezaznamenali. Ale víme o tomhle fenoménu aspoň teoreticky, podobně jako o černých dírách.“

„Moc, moc zajímavé,“ utrousil koutkem úst Kovář a okázale zívla.